

TÓNLEIKURIN KVEIKIR LIVSNEISTAN

– Tey eru minnisveik og ofta gloymd. Men tey eru har kortini. Tey rakna við og gleðast, tá tey hoyra tónleikin. Tað sigur Sigríð Rasmussen, sum av tilvild byrjaði at spæla tónleik á røktarheimum, og nú er í fulltíðarstarvi hjá Aalborg kommunu sum røktarheimstónleikari

Mildrið Jacobsen
mildrid@socialurin.fo

43 ára gamla Sigríð Rasmussen hevði ongantíð ímyndað sær, at hon fór at starvast sum røktarheimstónleikari. Men tá hon fyri sløkum trimum árum síðani varð arbeiðsleys, eftir at hon hevði tikið útbúgving sum magistari í tónleiki, fekk hon í boði frá arbeiðsávisingini at spæla tónleik fyri búfólkunum á einum røktarheimi í Aalborg.

– Tey vistu ikki rættiliga, hvat tey skuldu gera við meg, tí eg var tónleikari. Men so var tað ein, sum arbeiðdi á arbeiðsávisingini, ið fekk tað hugskotið, at eg kundi fara á eitt røktarheim at spæla tónleik fyri búfólkunum, greiðir Sigríð Rasmussen frá.

At byrja við ætlaði hon ikki at taka av tilboðnum, men broytti so stöðu og hugsaði, at hetta vildi hon royna kortini. Eftir eina sera væleydnaða royndartíð varð hon sett í fast starv, og nú spælir hon tónleik fyri búfólkum á fimm røktarheimum í Aalborg kommunu.

– Royndartíðin var fyrst í ein mánað. Tá sá eg bráðliga, hvat tónleikurin gjørdi. Búfólkini byrjaðu at samskifta, og tónleikurin broytti okkurt til tað betra hjá teimum flestu. Tað vakti ein hug í mær, og eg fór at brenna fyri tí.

– Hetta er ein sólskinssøga. Tað er so ómetaliga lívsjáltandi at síggja, hvussu eg vaki fólk, sum eru langt burturi í sínari egnu verð, við tónleikinum. Tónleikurin er fram-

úrskarandi heilivágur, sigur Sigríð Rasmussen.

Minnast sangir

Hon spælir bæði klaver, violin og harmoniku, og hon syngur eisini. Hon arbeiðir fulla tíð, og er úti á fimm røktarheimum um vikuna. Hon er ein dag um vikuna á hvørjum røktarheimi. Hon hevur púra leysar teymar, og leggur sjálv dagin til rættis.

– Ongin dagur er líka. Eg má vera spontan og skapandi og eisini øgiliga tolin. Tað, sum riggar onkran dag, riggar kanska ikki ein annan dag, sigur Sigríð Rasmussen. Hon greiðir frá, at hon tí má trilva seg fram hvønn dag fyri finna sangirnar, sum hon skal spæla.

– Eg royni at finna sangir, sum tey minnst, og har tey tora at syngja við. Teimum dāmar sera væl skúlasangir, sjómanssangir, sálmar, drykkjuvísur og sangir frá krígunum, greiðir hon frá.

– Tað ræður um at fáa tey at minnst. Á ein ella annan hátt vaki eg tey við tónleikinum. Minnst tey, so eru tey við beinanvegin, og tað sæst á teimum, hvussu tey gleðast. Eisini tey, sum eru so illa fyri, at tey einki kunnu, fylgja við og lurta, og friður fellur á tey, leggur hon afturat.

Tað er ymiskt, hvønn tónleik búfólkini vilja hava. Men teimum flestu dāmar sera væl, tá Sigríð spælir harmoniku. Eisini eru tey glað fyri violinspæl, og nøkrum dāmar eisini væl, tá hon spælir klaver.

Tá hon byrjaði sum røktarheimstónleikari, ivaðist hon í, hvønn tónleik, hon skuldi spæla. Hon royndi at finna tónleik, sum búfólkini kendu frá sínum ungu døgum, og at byrja við hevði hon einar 20 til 25 ymiskar sangir. Nú hevur hon eina víðfevnda tónleikaskrá við fleiri hundrað sangum.

– Nú kenni eg tey og veit, hvat tey vilja hoyra. Eg havi funnið kjarnuna í hvørjum einstøkum, greiðir Sigríð frá.

Tónleikur skapar gleði og ró

Ongin ivi er um, at tónleikurin hevur ómetaliga stóra ávirkan á búfólkini á røktarheimunum, har Sigríð arbeiðir.

Hon greiðir frá um ein mann, sum var blivin sera minnisveikur. Hann fekk nógvan heilivág, men eftir at Sigríð byrjaði at spæla tónleik fyri honum, hevði hann ikki longur fyri neyðini at fáa eins nógvan heilivág.

– Hóast hann var minnisveikur, so visti hann, at eg kom eina ferð um vikuna at spæla tónleik, og at eg var har allan dagin. Tað var heilt ótrúligt at síggja. Starvsfólkini sóu stóran mun, sigur hon.

Sigríð fortelur eisini um ein annan ússaligan mann, ið er songjarlagstur og slevur nógv.

– Bara tað, at eg spæli, ger, at hann vaknar og klappar. Kona hansara sigur, at hatta hevur hann ongantíð gjørt fyrr. Men soleiðis ger hann vart við seg nú, greiðir hon frá.

Tónleikurin kemur eisini væl

– Hetta er ein sólskinssøga. Tað er so ómetaliga lívsjáltandi at síggja, hvussu eg vaki fólk, sum eru langt burturi í sínari egnu verð, við tónleikinum. Tónleikurin er framúrskarandi heilivágur, sigur Sigríð Rasmussen